I

Василеві Івашку
Я цілу ніч не спав. Густої тиші мед
точився спроквола на землю березневу;
я по рядку пригадував сонет,
якого написав Микола Зеров.

І догорала свічка як на зло,
дрімали по кутках сумні примари,
життя нікомуненалежне пропливло,
мов сірий дим над valle lacrimarum[2].

…А вже коли займалося на світ
і очі відмовлялися від зору,
сонет згадався — суто Партеніт,
стрункий так само, вічний і прозорий.

II

Олесеві Ільченку
Гербату п’ю. Надворі ніч густа.
Далеко гори, і вуста, і доня.
Сніг випав, сніг тихесенько розтав
у Богових натруджених долонях.
А вірш Сашків із голови не йде,
і, затуляючи його, мов свіжу рану,
усміхнено повторюю оте:
"Як хороше летіти так до храму…"